

msgr.

Andrej Glavan

**ZASLUŽNI
NOVOMEŠKI ŠKOF**

Škofu Andreju ob srebrnem jubileju

Bilo je jeseni v zadnjem letu pred novim tisočletjem, ko smo se zbrali v stari gotski cerkvi v Crngrobu. Predstavniki župnij škofjeloške dekanije so poročali o delu za pripravo slovenske sinode, ki naj bi imela svoje prvo plenarno zasedanje prihodnjo pomlad. Poleg mene je sedel dekan Andrej Glavan, župnik v Stari Loki. Med petjem prošnje k Svetemu Duhu me je prevzel njegov mehki dolenski glas, odraz njegovega čistega srca. V tistem trenutku se mi je porodila misel, da bi ga Svetemu očetu predlagal za svojega pomožnega škofa. In tako se je zgodilo.

Pred 25 leti, 12. junija 2000, je v ljubljanski stolnici prejel milost škofovskega posvečenja in zvesto opravljal svojo novo pastoralno službo. Po mojem odhodu v Rim spomladi 2004 je bil izvoljen za škofijskega upravitelja, dve leti kasneje, 6. aprila 2006, pa je postal prvi škof novoustanovljene Škofije Novo mesto. S tem pa se začne zgodba, ki jo bodo pripovedovali drugi.

Predragi škof Andrej, ob Tvojem srebrnem jubileju Ti izražam svojo globoko hvaležnost za zgledno sodelovanje v prvih letih Tvoje škofovske službe v Ljubljani, za Tvoj zgled dobrega in ponižnega pastirja med dolenskim ljudstvom, za Tvojo človeško poštenost in Tvojo srčno dobroto.

Ad multos annos!

Franc kard. Rodé

Ob jubileju škofovske službe

Ob srebrnem jubileju škofovske službe msgr. Andreja Glavana me na poseben način nagovarja njegovo škofovsko geslo: »Kar koli vam reče, storite.«

Besede, izrečene na svatbi v Kani Galilejski, pričujejo o veliki veri in o brezmejnem zaupanju v Boga in njegovo delovanje v prid človeškim otrokom. Na to pot zaupanja v Boga in njegove bližine s človeškimi otroki je Andrej Glavan v ponovni poslušnosti Božjemu klicu stopil 13. maja 2000, na god Fatimske Matere Božje, ko ga je papež Janez Pavel II. imenoval za ljubljanskega pomožnega škofa.

Ob petindvajsetletnici njegovega škofovskega služenja se škofu Andreju zahvaljujem v imenu ljubljanske krajevnne Cerkve, ki ji je kot predan duhovnik, dekan, arhidiakon in pozneje škof posvetil kar štiriintrideset let svojega življenja.

Kot škof je bil po odhodu nadškofa dr. Franca Rodeta v službo prefekta Kongregacije za ustanove posvečenega življenja in družbe apostolskega življenja izvoljen za upravitelja naše nadškofije. Po imenovanju škofa Alojza Urana za nadškofa pa je škof Glavan postal generalni vikar nadškofije. Po odhodu nadškofa dr. Antona Stresa je škof Andrej postal apostolski administrator ljubljanske nadškofije. Torej je kar dvakrat nosil upravno odgovornost za našo nadškofijo, kot generalni vikar pa je bil deležen vseh luči in senc, ki so jasile in temnile podobo nadškofije.

Ob srebrnem jubileju škofovske službe želim posebej poudariti *škofovo izredno delavnost. Trdno je držal za plug in smelo zastavljal brazde pastorage. Iz teh brazd so rasle trte in na teh trtah so zorele jagode, ki prinašajo zadoščenje in veselje. V vsaki teh jagod sta vedno zorela tudi škofova prizadevnost in trud.*

V njem sem spoznaval tudi notranjo svobodo, ki jo služabnik kraljestva mora imeti; tisto prostost duha in srca, zaradi katere »ne išče svojega«, ampak si vedno prizadeva za to, »kar je Jezusa Kristusa«. Samo pastir z veliko notranjo svobodo »ne gleda na osebo« in dovolj pozorno zre v Kristusa, da ne spregleda njegovega obličja v nobenem, tudi v njegovem najmanjšem bratu ali sestri ne. V tej notranji svobodi tudi vedno in pred vsemi služi resnici, ki edina osvobaja in jo v polnosti lahko odkrijemo samo v Kristusu.

Ob vsem tem pa pastir, ki hodi za Gospodom, kamor koli gre, in po tej hoji uči svobode, postaja tudi vedno bolj krotak in ponižen. Vsako dejanje služenja mu pomaga do spoznanja, da vse premore v njem, ki mu daje moč, ali kakor je to povedal Georges Bernanos: »Vse je milost.« Mi pa smo vrči, po katerih Bog pretaka svojo milost do tistih, ki jih želi obdarovati sam s sabo.

Ko gospodu škofu Andreju Glavanu čestitam za petindvajset let *škofovstva* in se mu zahvaljujem za zvesto služenje Bogu in Cerkvi, zlasti Cerkvi v ljubljanski nadškofiji, se zahvaljujem tudi Bogu, da smo deležni milosti, ki nam jo podarja v škofu in po škofu Andreju.

Hvala Gospodu Bogu in hvala škofu Andreju.

msgr. Stanislav Zore OFM
ljublanski nadškof metropolit

Spoštovani gospod msgr. Andrej Glavan, upokojeni novomeški škof!

Dne 12. junija 2025 si obhajal 25–letnico škofovske službe. Kot pomožni škof si najprej deloval v ljubljanski nadškofiji, kasneje pa si ob ustanovitvi novomeške škofije prevzel vodenje te nove krajevne Cerkve ter začasno tudi upravljal ljubljansko nadškofijo in bil predsednik Slovenske škofovske konference. S sodelavci si kot prvi krajevni škof postavil temelje novonastale novomeške škofije, iz katerih danes rastemo in živimo.

Ob srebrnem jubileju škofovske službe se ti zahvaljujem za vse tvoje predano delo v domači škofiji in v Cerkvi na Slovenskem. Iskreno ti čestitam in voščim Božjega blagoslova in trdnega zdravja. Hvala, da nam veselega srca tudi kot upokojeni škof še vedno stojiš ob strani in si na voljo za pastoralno ali drugo pomoč.

Ob posvetitvi v škofa si kot škofovsko geslo izbral besede Janezovega evangelija: *»Karkoli vam reče, storite«* (Jn 2,5). Geslo je vzeto iz pripovedi o svatbi v Kani Galilejski, kjer Jezus naredi svoj prvi čudež – spremeni vodo v vino. Gre za besede, ki jih Marija, Jezusova mati, izreče strežnikom, naj storijo tako, kakor bo naročil njen Sin.

Tvoje geslo izraža popolno zaupanje in poslušnost Božji besedi. Poudarja pomen zaupanja v Kristusa, tudi kadar nas poziva k dejanjem, ki jih morda ne razumemo v celoti. Spodbuja k dejavni veri – ne le verovati, ampak tudi delovati v skladu z Jezusovimi navodili. Iz gesla lahko razumemo, da te je pri škofovski službi navdihoval Marijin zgled zaupanja in njeno posredništvo. Vse vodi in usmerja k Sinu, ne k sebi. Besede izražajo temelj krščanske drže: poslušnost veri. Spominjajo na Božji načrt, ki pogosto presega naše razumevanje. Poudarjena je moč Božje besede in zvestobe.

Tvoje škofovsko geslo te je vodilo skozi celotno obdobje pastirske službe in vodenje krajevne Cerkve, da si bil zvesto in dejavno orodje in vodil ljudi k poslušnosti Bogu. Vernike si spodbujal, naj zaupajo in uresničujejo Božjo voljo. Tudi v težkih trenutkih in zahtevnih nalogah si ostal zvest in trden v veri in si nam zgled predanega pastirja in navdih, kako sprejemati Božje načrte in jih z vztrajnostjo in pogumom in sodelovanjem izvrševati. Tvoja življenjska pot je tako vsem nam vir navdiha in spodbuda za poslanstvo.

Dragi škof Andrej, Gospod naj ti nakloni novih milosti in moči. Iskrene čestitke in hvala za vse!

Novo mesto, 13. junija 2025, na god sv. Antona Padovanskega,

msgr. dr. Andrej Saje

novomeški škof

predsednik Slovenske škofovske konference

Spoštovani gospod upokojeni škof msgr. Andrej Glavan,

sedmi april je za Novo mesto in širšo Dolenjsko pomemben dan. Sedmega aprila 1365 je vojvoda Rudolf IV. Habsburški ustanovil mesto in ga poimenoval po sebi. Toda domačini so mu rekli kar Novo mesto in tako je ostalo do danes, ko smo praznovali že njegov 660. rojstni dan.

Sedmega aprila 2006 je papež Benedikt XVI. »ukazal«, naj začne delovati Škofija Novo mesto. Za prvega škofa je imenoval pomožnega škofa Nadškofije Ljubljana, spoštovanega brata, kot ga sam imenuje v pismu, Andreja Glavana.

S tem se začne ponosna pot Škofije Novo mesto. Dolgo smo jo čakali in vedeli, da se bo to enkrat zgodilo, saj je imelo Novo mesto vse, kar ima prestolnica neke dežele, le versko oblast smo imeli v Ljubljani. Novomeščani, tako ponosni na kapiteljsko cerkev, ki je zaradi lege in veličine simbol našega mesta, smo s hvaležnostjo sprejeli papeževo odločitev o ustanovitvi škofije in imenovanju škofa. Od takrat v naši mogočni cerkvi mašuje naš škof.

Škof Glavan je prišel v mesto tišje, kot smo pričakovali. Bil je rahlo zadržan, izbiral je besede, s katerimi nas je nagovoril. Videli in čutili smo, da je mož molitve in globoke vere. Pri petju cerkvenih pesmi pa je posebej zažarel. Njegov čudovit glas in predanost besedilu pesmi sta o našem škofu povedala največ. Ob njegovem petju smo resnično vsi hvalili Boga!

Veliko je postoril v tem času. Postavil je finančne in kadrovske temelje škofije. Še zlasti smo mu lahko hvaležni za njegovo skrb in poglobitev verskega življenja. Obiskoval je župnije, delil sveto birmo in nagovarjal vernike k molitvi. Eni lepših doživetij sta bila slovenski evharistični kongres in beatifikacija božjega služabnika Alojzija Grozdeta.

Tudi po upokojitvi je gospod Andrej Glavan ostal med nami in z nami. Vedno bo naš prvi škof. Bogu hvala za njegovih 25 let škofovske službe, ki jih praznuje letos.

Spoštovani in dragi gospod upokojeni škof msgr. Andrej Glavan, v eni od knjig o Novem mestu je zapisano: »Ker Bog ni mogel biti povsod, je ustvaril Dolenjsko in v njenem najlepšem delu določil prostor za Novo mesto!« Hvala, ker ste del svojega življenja in poslanstva preživeli z nami v Novem mestu in na Dolenjskem, tem najlepšem koščku sveta.

Bog Vas živi še na mnoga leta!

dr. Vida Čadonič Špelič,
poslanka v Državnem zboru RS

Spoštovani škof msgr. Andrej Glavan,

Novo mesto ima to čast, da je bilo del vaše škofovske poti, ki se letos zaokrožuje v častitljiv jubilej – 25 let škofovskega posvečenja. Ob tej priložnosti vam izrekam iskrene čestitke.

Vaša predanost Cerkvi je pustila globoke sledi – tako v pastoralnem in duhovnem življenju kot tudi v širšem družbenem prostoru. Kot prvi škof novomeške škofije ste se neizbrisno zapisali v njeno zgodovino ter obenem v zgodbo naše skupnosti. Novomeško škofijo ste vodili z vizijo, odgovornostjo in duhovno bližino.

Posebna simbolika povezanosti med vami in našim krajem se zrcali tudi v dejstvu, da je bila novomeška škofija ustanovljena 7. aprila 2006 – prav na dan, ko praznujemo občinski praznik. Ta preplet nosi lep pomen sooblikovanja, skupnega začetka in preudarne rasti.

V našem spominu ostaja vaš umirjen, razsoden in človeku naklonjen pristop. Vaša beseda je bila pogosto tolažba in spodbuda. Zato nas še posebej veseli, da so ob vašem jubileju izšli izbrani nagovori in homilije. Prepričan sem, da bodo vaše misli navdih in opora številnim bralcem – dragocen zapis človeka vere, ki je znal nagovarjati srce in duh časa.

Naj vas ob jubileju spremljata obilje blagoslova in trdno zdravje.

S spoštovanjem

mag. Gregor Macedoni,

župan Mestne občine Novo mesto

Življenjepis

Msgr. Andrej Glavan se je rodil 14. oktobra 1943 v župniji Soteska pri Dolenjskih Toplicah. V Soteski je bil krščen in je hodil v tamkajšnjo osnovno šolo. Nižjo gimnazijo je obiskoval v Dolenjskih Toplicah, višjo pa v Kranju, kjer je leta 1961 tudi maturiral. Po maturi je nadaljeval študij kemijske tehnologije na ljubljanski Univerzi in leta 1966 postal diplomirani inženir. Po nekajmesečnem stažiranju v tovarni Iskra v Žužemberku in enoletnem služenju vojaškega roka je vstopil v bogoslovje. Poklic duhovnika je v njem dozorel v razgibanem in duhovno prebujenem pokoncilskem obdobju. Spomladi leta 1966 je sodeloval pri organizaciji pokoncilskega mladinsko-študentskega misijona v Ljubljani. Kot študent je sodeloval v mnogih cerkvenih pevskih zborih in pomagal pri ustanovitvi uspešnega zbora sv. Cecilije v Ljubljani.

Dne 29. junija 1972 je bil posvečen v duhovnika, 30. novembra istega leta pa je nastopil službo nedeljskega kaplana v Škofji Loki. Tam je bil poldrugo leto redni kaplan. V tem času je pripravljaval ustanovitev nove župnije na Suhi in bil ob ustanovitvi 1. januarja 1975 imenovan za prvega župnika. Od leta 1981 je bil župnik v Stari Loki.

Leta 1980, 1985 in 1997 je bil izvoljen in imenovan za dekana škofjeloške dekanije, pri čemer je prva dva mandata opravljal po pet let, slednjega pa do leta 2000. Bil je izvoljen v duhovniški svet ljubljanske nadškofije. Od leta 1998 je bil član zbora svetovalcev, od jeseni 1998 do marca 2005 pa je opravljal tudi službo arhidiakona. V letu 1999 ga je papež Janez Pavel II. (1978–2005) imenoval za prelata, 13. maja 2000, na god Fatimske Matere

Božje, pa za ljubljanskega pomožnega škofa. V škofa je bil posvečen na praznik Marije, Matere Cerkve, 12. junija 2000 v ljubljanski stolni cerkvi sv. Nikolaja. Za škofovsko geslo si je izbral Marijine besede iz Janezovega evangelija: »*Kar koli vam poreče, storite!*«

Po odhodu ljubljanskega nadškofa metropolita msgr. dr. Franca Rodeta v Rim je bil 26. aprila 2004 izvoljen za škofijskega upravitelja ljubljanske nadškofije in je to vlogo opravljal do 5. decembra 2004, ko je vodenje nadškofije prevzel ljubljanski nadškof metropolit msgr. Alojz Uran. Z nastopom nadškofa Urana je prevzel mesto generalnega vikarja ljubljanske nadškofije.

Papež Benedikt XVI. je msgr. Andreja Glavana 7. aprila 2006 imenoval za prvega škofa novoustanovljene novomeške škofije. Škofijo je v upravljanje prevzel ob slovesnosti v Novem mestu 10. junija 2006. Od 31. julija 2013 do 4. oktobra 2014 je škof Andrej Glavana po imenovanju papež Frančiška vzporedno opravljal še službo apostolskega administratorja ljubljanske nadškofije. Slovenski škofje so ga hkrati izvolili za predsednika Slovenske škofovske konference z mandatom do 23. marca 2017.

14. oktobra 2018 je msgr. Andrej Glavan dopolnil 75 let starosti. Ob tej priložnosti je v skladu s cerkvenimi predpisi papežu ponudil svoj odstop z mesta krajevnega škofa. Papež Frančišek mu je službo podaljšal s formulacijo »*nunc pro tunc*« do imenovanja novega škofa.

»Ko Bog težko nalogo naloži,
z drugo roko malo podloži.«

Upokojeni škof Andrej Glavan o 25 let dolgi škofovski poti

Škof Andrej, krščanska tradicija pravi, da mora biti škof mučenec, in če ni, ni dober škof. Kaj »mučeniškega« je bilo v vašem 25-letnem škofovstvu?

(*nasmeh*) Poznam to misel in na nek način drži. Seveda ne v dobesednem pomenu iz časov, ko je bila zapisana, to je časov preganjanja kristjanov, ko so številni škofje umirali za vero in Kristusa. Škofje našega časa smo »mučenci« druge vrste, gre za nekrvavo mučeništvo. Škof nosi veliko odgovornost, ki vključuje tudi trpljenje in žrtvovanje v službi vere.

Podobno misel vam je ob imenovanju za novomeškega škofa položil na srce takratni

ljubljski nadškof Franc Rode: »Prvi škof nove škofije mora postati svetnik.«

Dobro se spominjam te misli. Tudi obrednik posvečenja vključuje vprašanje, ali si pripravljen slediti Kristusu v trpljenju ... Škof doživlja razna nasprotovanja, preizkušnje, deležen je spotike, dobiva udarce – to je dediščina vsakega škofa. Simbolično prehodimo Kristusovo pot.

Vendar, to lahko rečem, kaj zelo tragičnega, mučeniškega na moji poti duhovništva in škofovstva ni bilo. Zame drži, kar pravijo, da ko Bog težko nalogo naloži, z drugo roko malo podloži. Zaupal sem in se predajal v Božje roke.

Na prelomu tisočletja vas je v škofovsko službo iz pastorale poklical sveti papež Janez Pavel II. Kakšen je vaš spomin, ste se kot starološki župnik razveselili »povišanja«?

Ko je bil pred nekaj tedni izvoljen novi papež Leon XIV., je v prvem nagovoru dejal, da sprejema službo, ki mu je zaupana, s trepetom in ponižnostjo. Povsem enako sem pred 25 leti čutil tudi sam: sprejel sem v strahu, s ponižnostjo in v zaupanju. Še posebej čez nekaj let, ko sem bil z mesta pomožnega ljubljanskega škofa imenovan za prvega škofa novoustanovljene novomeške škofije. Omenjena misel nadškofa Rodeta, da mora biti prvi škof svetnik, me je še dodatno spodbudila v zaupanju, da človek z Božjo pomočjo zmore tudi – človeško gledano – nemogoče.

Kaj vas je ob prevzemu nove škofije najbolj skrbelo, pred čem ste najbolj »trepetali«?

Če se ozrem nazaj, so bile v ospredju tri velike skrbi. Prva je bila osebje, izbira najbližjih sodelavcev, organizacija in preureditev struktur. Druga je bila materialna skrb, začeli smo »iz nič«, nismo imeli prepotrebne infrastrukture.

Tretja, gotovo največja skrb pa so bili duhovni poklici. Namreč na področju nove novomeške škofije je bil velik delež duhovnikov s področja ljubljanske nadškofije in imeli so možnost, da se vrnejo v svojo škofijo. Nismo vedeli, kako se bodo duhovniki odločali, v slovenski Cerkvi smo bili prvič priča takšni situaciji ... V semenišču pa je bil takrat le en bogoslovec s področja nove škofije.

Pa ostaniva pri »tretji skrbi«. Kako ste zadržali »ljublanske« duhovnike, da so ostali v Novem mestu?

(premislek) Nekaj jih je v roku, ki so ga imeli, odšlo nazaj v matično škofijo, nekaj pa se jih je vrnilo domov iz drugih škofij. Tako da se je lepo razporedilo, številka je ostala približno enaka. Duhovniki so bili – poleg družin, zanje sem dolga leta odgovoren v sklopu Slovenske škofovske konference – moja prva skrb, zanje sem bil pripravljen narediti vse.

Vedno so imeli odprta vrata na škofiji, vedno sem jim bil kot duhovni oče pripravljen prisluhniti, se pogovoriti. Moral sem biti pa tudi odločen, če je to od mene zahtevala situacija, nisem popuščal. Vendar pikolovski nisem bil. Upam, da so duhovniki čutili, da jih imam kot škof rad. Redno sem jih

obiskoval – včasih tudi nenapovedano, kot »brat brata, prijatelja«, v glavnem pa v času vizitacij. Če povem, da sem v 15 letih v družbi enega ali več duhovnikov vsaj dvakrat obiskal vse cerkve, tudi podružnice, teh je v škofiji skupaj 417, že to pove, da sem bil duhovnikom na župnijah blizu. Veliko sem molil – in s tem nadaljujem tudi v pokoju –, da bi bili duhovniki med seboj bratje, da bi sodelovali, da bi si pomagali.

S tem namenom ste kot prvi v Sloveniji začeli organizirati duhovniške dneve. Danes vas v tem posnema že večina škofov ...

Že prvo leto po ustanovitvi škofije sem jih ob koncu počitnic, bilo je konec avgusta 2006, zbral v Dolenjskih Toplicah na prijetnem kosilu in druženju, kjer so lahko spregovorili o vsem – veseljih, žalostih, dvomih, pomislekih, skrbih ... Že takrat sem ugotovil, da so dolenjski duhovniki veliki garači in večinoma vsi skromni in ponižni. Ugotovili smo, da smo radi skupaj, da smo skupnost. Dobro izkoriščen čas je prehitro minil in izrazili smo željo, da se srečamo za več dni. Tako smo začeli t. i. duhovniške dneve, običajno so v novembru, odhajali smo v drugo škofijo, na slovensko obalo, kar je še danes tradicija. Običajno si duhovnik težko vzame prosto od vseh obveznosti, ampak čas, ki ga preživimo skupaj, je vedno »pomnožen« in blagoslovljen. Vesel sem, da s tradicijo nadaljuje tudi moj naslednik.

V kakšni kondiciji ste torej pustili škofijo nasledniku?

Mislim, da kar v dobrem stanju. Posvetil sem deset novih duhovnikov, v enem letu kar štiri! In v času mojega škofovanja noben duhovnik ni

zapustil duhovniške službe. To pripisujem vztrajni molitvi, zaupnim prošnjam vernikov. V škofiji smo prvi uvedli 24-urno molitev za nove duhovne poklice in stanovitnost duhovnikov – tudi v tem nas že posnema večina škofij. Poleg personalnih smo, tako mislim, škofijo s pomočjo ljubljanske nadškofije postavili na solidne materialne temelje.

Bi kaj posebej izpostavili, za kaj ste najbolj hvaležni?

Ponosen sem na Baragov zavod. To je bil večletni projekt, ki je zahteval veliko moči in iznajdljivosti mojih ožjih sodelavcev – danes pastoralni center živi, v njem se odvija večina pastoralnih in kulturnih dejavnosti škofije. Hvaležen sem Bogu in vsem dobrim ljudem, da smo uredili romarsko središče Zaplaz. Ko sem ga kot škof prvič obiskal, je bil v takšnem stanju, da bi se lahko name podrl strop med vojno bombardirane cerkve. Danes je škofijsko središče, Marijina Božja pot, v katero smo prenesli še posmrtno ostanke mučenca bl. Lojzeta Grozdeta, povsem obnovljeno. Ponosen sem, da smo v Krakovskem gozdu uredili dom duhovnih vaj in drugih duhovnih srečevanj za mlade in pastoralne delavce. Nenazadnje, obnovili smo prostore škofije, domovanje in delovne prostore za škofa in sodelavce. Seveda pa je nekaj projektov ostalo še nedokončanih ali v »mapi idej«.

V katerem času tega četrto stoletja pa ste še posebej čutili Božjo bližino? Je morda kakšno obdobje, kakšen dogodek, ki je pomnožil tudi škofovo vero?

(premislek) Veliko je dogodkov, veliko blagoslovljenega časa! Morda bi izpostavil leto 2010, priprave na evharistični kongres in beatifikacijo mučenca Lojzeta Grozdeta. Bil sem predsednik pripravljalnega odbora. To je bilo burno, negotovo obdobje, ampak zelo milostno. Mnogi, tudi taki, ki se imajo za goreče katoličane, so nasprotovali evharističnemu kongresu, češ da bo, tako kot tisti leta 1936, razdelil Slovence, Grozdetova beatifikacija pa je bila do zadnjega negotova. Pritiski – z vseh strani – so bili sila močni. Še danes ne vem, kako sem zdržal, saj sem samo človek. Sveti Duh je v tistem času posebej garal (*nasmeh*). Na celjskem stadionu se je zbralo 30 tisoč ljudi, milost je kipela, sadovi so prelepi. Danes lahko rečem le: Bogu hvala! In tudi zato verjamem, da bodo na ozemlju, ki je prepojeno s krvjo mučencev, še klili duhovni poklici, da se bodo v deželi, napojeni z mučeniško krvjo, še vzgajale dobre, svete družine, ki bodo dajale duhovne sadove.

Ko omenjate družine: zanje ste bili pri Slovenski škofovski konferenci odgovorni več

let. Kako z določene razdalje, kot upokojeni škof, gledate na slovenske družine?

Družine so bile »obsežno poglavje« v mojih letih škofovske službe. Že kot župnik na Škofjeloškem sem jim posvečal veliko časa, veliko svoje moči. Bilo je to pred 30 leti in nazaj, družine so se spremenile. Spominjam se svojih let župnikovanja, v družinah je živelo več generacij skupaj, pomagali so si, se drug od drugega učili, stari starši so vzgajali otroke, prenašali nanje izkušnje, modrost ... Gotovo je bilo škofjeloško področje še posebno, temelje so dale nunske šole, tako rekoč vse gospe so se vzgajale, izobraževale pri nunah. Svoj pečat so dali tudi kapucini, samostan je bil duhovno središče. »Poljska bolnišnica«, bi jih označil papež Frančišek. Čas je bil drugačen, pa vendar nekatere bistvene, temeljne stvari veljajo v vseh časih in za vse generacije: mladim bi se morala – v družbi, v šoli, v Cerkvi ... – družina predstavljati kot vrednota. Žal tega ni, posledice moralne in duhovne krize so ogromne.

Vzgoja za družino se je nekje izgubila. Danes vidimo v parku na sprehodu več kužkov kot otrok. S sekularizacijo je družina, na žalost, doživela preobrazbo, še vedno pa ostaja najbolj univerzalni fenomen celotnega človeštva. »Varujmo in

branim družino, družina je maternica človeštva,« je večkrat klical papež Frančišek. Poskrbimo za družino, kajti gre za našo prihodnost. Družba se dobro razvija in raste samo, če je utemeljena na družini.

Udeležili ste se tudi sinode za družino, ki jo je sklical papež Frančišek, in tam imeli pomemben prispevek, izpostavili ste težke okoliščine zlasti za ločene in ponovno poročene ...

Na sinodi smo govorili o vseh vidikih družine, vsak škof pa je v štirih minutah izpostavil svoj vidik. Sam sem, kot je bilo dogovorjeno, izpostavil ločene in razporočene, ki so tako pri nas kot v zahodnem svetu že desetletja precejšen del naših katoliških občestev. Izpostavil sem, da so njihovi življenjski položaji velika priložnost za premislek naše družinske pastorale in odnosa Cerkve do te vedno večje skupine vernikov. Ko razporočeni ne morejo več prejemati zakramentov, se počutijo izključeni, ranjeni. Njihovo trpljenje je tudi trpljenje cerkvene skupnosti, še vedno so v srcu Cerkve. Vprašal sem sinodalne očete, ali je prepoved prejemanja evharistije v duhu Jezusove usmiljene ljubezni? Zavedal sem se, da sem se dotaknil izredno občutljivega področja, še danes aktualnega, ki se dotika teologije na področju zakonske zveze in družine. Nekaj se je od takrat vendarle premaknilo ... Globoko sem prepričan, da bo morala Cerkev najti še bolj primerno pastoralno prakso, ki bo na eni strani med katoličani poglobila razumevanje zakramenta svetega zakona, na drugi pa preprečila umik katoličanov, ki so se znašli, pogosto brez subjektivne krivde, v takšnem položaju.

Še danes mislim, da bo Cerkev morala odgovoriti tudi na izziv pomanjkanja izobrazbe pastoralnih delavcev na področju družinske pastorale in moralne teologije in izdelati orodja za boljše prenos vere iz ene generacije na drugo znotraj družine. Od tega je odvisna, v to sem prepričan, ne samo kvaliteta naših družin, temveč tudi prihodnost katoliške skupnosti v Sloveniji, Evropi in svetu.

Iz kakšne družine prihajate vi? Kje ima podstat vaše duhovništvo?

V verni in številni družini, bil sem deseti od enajstih otrok. Prvih dvanajst let sem odraščal v senci zvonika župnijske cerkve v Soteski. Oče je bil organist in mežnar, po domače se je pri nas reklo *Pr' organistovih*. Otroci smo očetu pomagali pri opravilih v cerkvi, cerkev je bila naš drugi dom. Ko me je, tam nekje pri petih letih, domači župnik vprašal, kaj bom, ko bom velik, sem mu odgovoril: »To, kar vi.« Podstat je gotovo zgled v družini: videl sem očeta vsak dan na kolenih moliti rožni venec, videl sem mamo blagoslavlјati kruh ... Z 12 leti sem odšel od doma »v šole«: ob dopoldnevih sem obiskoval gimnazijo, popoldne pa »za lon« in topel kotiček v hiši pomagal družini, pri kateri sem bival. Redko sem odhajal domov, nisem imel denarja in prometne povezave so bile slabe. V glavnem smo se otroci – med nami so starostne razlike, vse nas pa so poslali v šole – zbirali doma ob cerkvenih praznikih. Imeli smo tudi duhovni poklic v rodbini, mamina sestra je bila redovnica. Verjamem, da je tudi ona molila zame, da bi postal duhovnik.

Pa vendar ste naredili kar precejšen ovinek do duhovniške poti, študirali in diplomirali ste na Fakulteti za kemijo ...

... tako rekoč ves čas z mislijo, da bom duhovnik. Zakaj sem se odločil za kemijo, ne vem natančno, mislim pa, da je imela vpliv učiteljica kemije, bila je sestra znanega sociologa in politika Andreja Gosarja, name je naredila vtis ne le z navdušenjem nad kemijo, ampak ker smo vsi vedeli, da je verna, kar je dala vedeti na različne načine, na primer za cerkvene praznike se je posebej lepo uredila. Še zanimivost: tudi Frančišek je bil po izobrazbi kemik (*nasmeh*). Po drugem letniku študija sem resno razmišljal, da bi pustil študij, pa mi je znani duhovnik svetoval, naj končam študij kemijske tehnologije, saj da dodatno znanje in izobrazba kot duhovniku ne bosta škodovala. Da bi me še bolj spodbudil, je rekel, da v vipavski verski šoli, tam je bilo malo semenišče, potrebujejo profesorja kemije. Po diplomi sem se za nekaj mesecev zaposlil – mimogrede povem, imel sem štipendijo v podjetju in sem jo moral vračati –, odslužil vojaščino in po prihodu domov odšel v semenišče.

Če vprašam v šali: vam ni nobena punca skušala preprečiti?

(*nasmeh*) Oooo, seveda, so bile zaljubljenosti, tudi močne in lepe, ampak Božji klic je bil močnejši. Dvomov v svoj duhovniški poklic do danes nisem imel.

Študirali kemijo in nato vstopili v semenišče v razgibanem in duhovno prebujenem pokoncilskem času. Je bil to čas, ko je mlad fant lažje naredil takšen korak?

Čas je bil zares duhovno prebujen. Leta 1966, ko sem še bil študent kemije, sem sodeloval pri

organizaciji študentskega misijona. Prvič se je

zgodilo, da smo

študentje – laiki – javno govorili v cerkvah. Živo

se spomnim svojega nagovora o evharistiji pri uršulinkah v

nabito polni cerkvi mladih. Za tisti čas,

ko je oblast oprezala za nami na vsakem

koraku, je bilo precej

tevegano. Hkrati so imeli

škofje in duhovniki pogum, da

so nam dovolili. To je bila dobesedno

revolucija v Cerkvi.

Srčika, kjer sem se kalil v času študija, je bilo petje: najprej pri APZ Tone Tomšič, kasneje pri frančiškanih, bil sem med ustanovnimi člani APZ sv. Cecilije. Petje nas je združevalo, povezovalo.

Z Alojzom Uranom sta posnela tudi pesem, drži?

Sveto noč, zapela sva v duetu. Posnetek je v arhivu nedavno umrlega velikega glasbenika in duhovnika Mirka Cudermana. Tudi sam imam še nekje ploščo ... Ampak če povem kot zanimivost: učitelj telovadbe me je v gimnaziji vabil, da bi treniral gimnastiko, moral sem se odločiti med telovadbo in glasbo. Bog me je vodil, da sem se odločil za glasbo.

Kmalu ste se pridružili tudi gibanju fokolarov, Marijinemu delu ...

V pokoncilskem času so se pojavljala nova gibanja v Cerkvi, z različnimi karizmami in poslanstvi so združevala mlade in manj mlade. Bila so konkretizacija koncila – vsi smo poklicani k svetosti. Prej so bili naše krščanstvo navade, običaji, prazniki, v veri nismo bili poučeni ... V ospredje je prišla Božja beseda, Sveto pismo. Prej o tem nismo smeli govoriti, tudi v Cerkvi ne – če si Sveto pismo preveč izpostavljal, si bil osumljen, da si protestant. Spomnim se fanta, ki je ponavljal: »Vera je življenje!« To je bilo nekaj novega, svežega. V tem ozračju so se pojavljala nova gibanja, skupnosti z različnimi karizmami. Pridružil sem se Marijinemu delu, ki ga je Chiara Lubich sicer ustanovila že med drugo svetovno vojno v Italiji in se je počasi širilo še drugam. Pod očetovsko zaščito ljubljanskega nadškofa dr. Jožefa Pogačnika se je plamen duhovnosti in edinosti po koncilu v začetku 70. let previdno širil po slovenskih krajih, še posebno po odprtju moške skupnosti – fokolara leta 1966 in ženske skupnosti – fokolara leta 1974 v Ljubljani. V

Sloveniji je javnost prvič slišala zanje ob koncertu Gen Rosso, okrog leta 1970 – povabil jih je Festival Ljubljana in v Hali Tivoli so, tudi v slovenščino prevedene pesmi, prepevali verska besedila.

Pa vendar tudi v Cerkvi niso vsi sprejeli karizmatičnih gibanj. Tudi v semenišču so bila nasprotovanja. Spomnim se nekega srečanja, mislim da je bil pastoralni tečaj za duhovnike, ko so se oglašali, da to ni prava pot Cerkve. Dvignil se je profesor Anton Strle in glasno zaklical: »Electio Dei! To je izvolitev Boga! Klic živeti po Božji volji, po Božji besedi!« Tega mlad človek ne pozabi, mene spremlja do današnjih dni.

Kakšen pečat je dalo gibanje vašemu duhovnemu življenju?

Močan, zelo močan. Vodilo gibanja je: *Da bi bili vsi eno* – ne le besedah, ampak predvsem v dejanjih. Imam skupnost ljudi, na katere se lahko vedno obrnem za molitev, za pomoč. Ljudje smo občestvena bitja, potrebujemo skupnost, majhna občestva različnih ljudi. Škofje smo v gibanju svoja veja. Vsak mesec se srečamo po *Zoomu*, se pogovarjamo, izmenjamo mnenja, skupaj molimo. Pridružen sem skupnosti škofov vzhodnoevropskih držav, med nami so nadškofje, nunciji, kardinali ... Posebno lep odnos do novih pokoncilskih gibanj in skupnosti je imel papež Janez Pavel II., v njih je zaznal karizmatični vidik Cerkve, v njih je videl odprtost do vsega dobrega, kar Sveti Duh prebuja v Cerkvi. Spomnimo se binkoštnega dogodka leta 1999, ko je v Vatikan povabil vsa gibanja in jim dal »naročilo«, da so v sekulariziranem svetu upanje pri misijonskem poslanstvu Cerkve.

Janez Pavel II. je večkrat tudi obiskal večja srečanja Gibanja Fokolarov, pa tudi center gibanja v Rocca di Papa in Lopianu. Ob enem od obiskov je rekel, da je ljubezen »navdihujoča iskra« vsega, kar nosi ime Gibanja fokolarov, da je v gibanju našel »korenitost ljubezni« in da v tem gibanju opaža podobo pokoncilске Cerkev. Na koncu je rekel, da vedno, kadar mu je težko ali je pred pomembnimi odločitvami, se spomni, da v gibanju molijo zanj. Zaznal je, da je molitev in občestvo, skupnost močan steber gibanja.

Omenjate papeža Janeza Pavla II., kaj pa pontifikati pred njim in za njim? Koliko papežev ste »poznali«?

Vsak papež nam je dan od Svetega Duha kot najboljši za določeno obdobje vodenja Cerkev. Kot prvega se spomnim papeža Pija XII. – ne spomnim se njegovih nastopov, ampak njegove slike v domači cerkvi. Papež Janez XXIII. je odprl koncil, kolikor je bilo v tistem času mogoče, smo iskali njegove misli, nagovore. Ko je umrl, je bilo tudi v komunistični Sloveniji uradno žalovanje, prvo uradno javno žalovanje, ki je v mojem spominu. Papež Pavel VI. je nadaljeval

koncil, koncil je razlagal kot izpraševanje vesti, ki je moralo prečistiti zavest Cerkev, njeno identiteto in njeno poslanstvo. Znan je po misli, da današnji človek raje posluša pričevalce kot učitelje, če pa posluša učitelje, jih posluša zato, ker so pričevalci.« S temi besedami je označil tudi svoje življenje

in poslanstvo: bil je učitelj, predvsem pa pričevalec. Sledil je kratek pontifikat Janeza Pavla I. in zatem smo dobili Janeza Pavla II. – prvega slovanskega papeža. Kakšno navdušenje, kakšna mladostna energija, s kakšnim glasom in sporočili je navduševal množice! Papež Benedikt XVI., vrhunski teolog, je naravnal nekatere teološke silnice v pravo smer. Za njim Frančišek, ki je že s svojo pojavo dosegel, da Cerkev kar naenkrat ni bila več simbol bogastva in moči, približal se je revnim, odrinjenim, zapornikom – pomemben pontifikat za sodobni čas. In sedaj Leon XIV., avguštinec, misijonar, z ameriškansko širino in svobodo, za nameček še matematik, plemenit ... mislim, da bo Cerkev peljal v pravo smer.

Kakšna pa je ta prava smer?

Verjamem, z dosedanjim življenjem in prvimi nastopi je pokazal, da se bo pustil voditi Svetemu Duhu, on mu bo pokazal pravo smer in pravo pot.

Mu je Frančišek s sinodo o sinodalnosti utrl pot? Triletno dogajanje je precej prevetrilo Cerkev ...

Je res tako?! (*razmišlja* ...) Nobene sinode, pa so jih sklicevali tako rekoč vsi papeži v času mojega življenja, ne morem primerjati z duhovnim vrenjem v času koncilskega in pokoncilskega dogajanja. Strinjam pa se, v to sem prepričan: vsak impulz, vsaka pobuda je dobrodošla. Kjer se išče, razpravlja, moli ... tam so sadovi. Zadnja sinoda o sinodalnosti je bila drugačna že po dolžini, triletno dogajanje z osrednjim vprašanjem, kako opremiti Cerkev, da bo bolj celostno odgovorila na svoje temeljno poslanstvo, to je oznanjevanje evangelija, je bilo gotovo delo Svetega Duha in verjamem, da bo obrodila sadove. Molim za to. Krščanstvo je pot k Bogu, evangelij se ne bo spremenil. Razodetje je jasno, Božja beseda je nedvoumna: Bog nas je po Jezusu Kristusu odrešil, med seboj smo bratje in sestre, Sveti Duh nas pošilja, da pričujemo o tej resnici svetu, le načini so različni. Cerkev nam kaže to pot, vsi smo romarji ...

Romarji upanja – je Frančišek dal geslo svetemu letu ...

Vsi upamo in vsi smo na poti, smo romarji. Kot je zapisal papež Frančišek v Buli z napovedjo svetega leta, da v srcu vsakega človeka živi upanje kot želja in pričakovanje dobrega, kljub temu da ne ve, kaj se bo zgodilo jutri. In ko se podamo na pot, imamo pred seboj cilj. Cilj kristjana je zveličanje, večno življenje.

Kje je vaše upanje za prihodnost Cerkve na Slovenskem?

Vedno se je našla pot. Včasih mora človek ali skupnost priti do prepada – tam se odloči, ali

bo skočil vanj ali pa se vrnil in določene stvari premisli. Gotovo bo tudi sinodalno dogajanje in nenazadnje dogajanje svetega leta nekatere stvari na novo osmislilo, jim dalo nov pomen.

Bi kaj, ko gledate z razdalje, spremenili, drugače ravnali kot škof?

(*premislek*) Bolj na mestu je vprašanje, ali bi se dalo kaj drugače. Vse smo delali po najboljših močeh: načrtovali, sestankovali, razpravljali, debatirali, molili, blagoslavljali. Ali smo dovolj poslušali Svetega Duha, ostaja vprašanje, odgovor bomo nekoč dobili. Nihče ni tisti, ki zaliva, ampak tisti, ki daje rast. Optimist sem. V Cerkvi so vedno nihanja, rast in nazadovanje. Vedno pa so se našli posamezniki in skupine, ki so znali v moči Svetega Duha obrniti smer, dati nov zagon. Sejemo ves čas, kaj je skalilo in kaj bo še rastlo, pa je vprašanje za prihodnje rodove.

Komu oziroma čemu je v prvi vrsti namenjena molitev upokojenega škofa?

Duhovnikom in prošnji za nove duhovne poklice.

Kako pa moli upokojeni škof oziroma drugače: kakšen je vaš delovnik?

Živim lepo, umirjeno življenje upokojenca. Zjutraj lahko malo dlje pospim, zmolim brevir, mašujem – ali v svoji kapeli ali v stolnici, si pripravim zajtrk, pregledam pošto, pripravljam pridige, predavanja, napišem kakšno pismo ... Kosilo imam skupaj s škofom in drugimi na škofiji. Ob popoldnevih grem na sprehod, moja priljubljena točka je Ragov log, samo čez most in sem tam. Na sprehodu molim rožni venec, tudi tri, če je sprehod daljši, srečujem ljudi, se pogovarjam. Presenečen sem, da me ljudje prepoznajo, me ustavijo, kaj vprašajo, povedo,

želi se pogovarjati. Na sprehodih blagoslavljam mesto, blagoslavljam Novomeščane.

Drugačen utrip je ob koncih tedna, škof Andrej me kar »porabi« in me pošlje na župnije birmovat ali na druge slovesnosti. Rad sem med ljudmi. V juniju, malo pred praznovanjem svoje 25-letnice škofovske službe, se veselim pogovora, ki ga bom imel v Suhi ob praznovanju 50-letnice župnije. Župnijo sem ustanovil in bil prvi župnik. To so drobna veselja, ki mi vlivajo upanje in optimizem.

Zdravi ste?

Hvala Bogu, dobro sem. Kljub pesti zdravil vsak dan – sladkorna, holesterol, krvni pritisk ... mi zdravje služi.

Vas kaj skrbi?

Koliko časa bom še lahko skrbel zase ...

V Sotesko na domačijo se še vračate? Ko sem vas tam obiskala ob vaši 80-letnici, ste rekli: To je moj mali raj!

Vsaj dvakrat na teden se odpeljem tja. Obdelujem vrt, pridelam solato, krompir, čebulo, česen, dva paradižnika letos tako lepo rasteta ... Sam preštiham, vse delam sam, delo z rokami, z zemljo me je vedno veselilo.

Rad se ustavim v domači cerkvi. Če v nedeljo nimam obveznosti, tam mašujem.

S sorodniki se pogosto srečujete? Koliko je vas še živih od 11 otrok?

Srečujemo se ob okroglih obletnicah, na mojo 80-letnico je prišlo prek 50 sorodnikov. Živi sta še dve sestri, mlajša, torej enajsti otrok, in starejša, ima 92 let – pri teh letih je, leta 1994, umrla moja mama, ona, upam, bo živela še dolgo. Bratje so vsi umrli mlajši. Imam veliko čredo nečakov, pranečakov in prapranečakov – slednjih sploh več ne poznam. Ravno v nedeljo sem enega birmal, pa se mi je prišel šele po maši v zakristijo predstaviti, čigav je (nasmeh).

Šport še spremljate?

Najraje pozimi smučarijo ali pa nogomet. Navijam vedno za tiste, ki so najboljši, ki zmagujejo (smeh). Če pa na televiziji ujamem tenis, tudi tega rad pogledam.

Sploh, če igra moja pranečakinja Tamara Zidanšek, vnukinja moje

sestre Marije.

*Pogovarjala se je
Ksenja Hočevnar*

Ob slovesu iz Škofje Loke

Kako hitro sta minili skoraj dve desetletji, ki smo jih preživel skupaj v lepem soglasju z Vami, da ne vem, kako naj se zahvalimo za vse bogastvo Vašega delovanja v naši župniji.

Bili ste dober duhovni voditelj in odgovoren gospodar.

Hvaležni smo Vam za vse Vaše delo na gospodarskem področju, ki presega človeške zmogljivosti. Koliko poguma in zaupanja v božjo pomoč in v nas ste imeli! Pri tem se je včasih zgodil kak mali čudež, ki je s posredovanjem nebes poslal prepotreben denar za obnovo.

Neizbrisen pečat v naši notranjosti pa je dalo Vaše duhovno delovanje. Posebna odlika Vašega oznanjevanja je oblikovanje liturgije. Kako lepa so bila Vaša bogoslužja in kako izredna ob velikih praznikih cerkvenega leta! Ob hvalnici luči v velikonočni vigiliji, ki ste jo poustvarjali z neizmernim žarom, smo doživljali bližino nebes, ko ste prepevali: »To je noč, ko se zemlja družijo z Nebom in človek z Bogom!«

Hvala za vse Vaše duhovne nagovore, v katerih ste izpričevali svojo globoko vero do Boga in Božje matere Marije ter nas nagovarjali za odgovorno in dejavno krščanstvo v našem času.

Hvala Vam za lep osebni zgled skrbi za starše, ki ste ga dali s svojo mamo, ki je preko deset let živela med nami in v visoki starosti z nasmehom na obrazu odšla v večnost.

Dragi gospod Andrej! Hvala za vse, kar ste nam dobrega storili kot duhovnik in človek. Bolečino slovesa nam lajša veselje in ponos, da odhajate od nas kot prečastiti škof. S hvaležnostjo se Vas bomo spominjali v naših molitvah. Želimo Vam božjega blagoslova pri Vašem škofovskem poslanstvu, da bi še dolgo z veseljem bogatili življenje Cerkve na Slovenskem. Bog naj Vam nakloni obilo zdravja in osebnega zadovoljstva!

Spoštovani in dragi gospod Andrej! Radi smo Vas imeli in veseli bomo, če se boste še vračali med nas kot škof ali naš prijatelj. Dragocen človek ste. Bogu hvala za Vaše življenje in da Vas je poslal med nas.

Urška Omejc

v imenu staroloških župljanov

Stara Loka, 27. avgust 2000

Papeška bula o imenovanju za škofa

JOANNES PAULUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

dilecto Filio **Andreae Glavan**, presbytero Labacensi ipsique apud locum Strata Loha cutioni, ad officium designato Auxiliaris Episcopi eiusdem Archidioecesis necnon ad Ecclesiam destinato tituli Mustitani in Numidia, salutem et Apostolicam Benedictionem. Perbene iam potuit superioribus tribus hisce annis Venerabilis Frater Franciscus Rodé, quem ipsimet fidenter tunc pracesse volumus catholicae communitati Labacensi, sui gregis pastorales cognoscere necessitates atque sui pariter episcopalis levandi oneris cotidiani aptiores rationes. Idecirco ab hac nuper Sede Apostolica auxilium expetivit sibi Antistitem, quocum efficacius posset pleniusque occurrere postularis et commodis spiritualibus hominum divinitus sibi Matrisque Ecclesiae voluntate commendatorum. Te propterea ipsum, dilecte Fili, appellamus tuasque animi sacerdotalis virtutes atque copiosorem quidem rerum pastoralium usum libenter advocamus in populi tui maximam posthac commoditatem, quoniam idoneus probatus es adhuc Dei minister ovilisque eius pastor acceptus. Ex auctoritatis ideo apostolicae Nostrae plenitudine auxiliarem te creamus Episcopum Labacensis Archiepiscopi Praesulemque simul ecclesiae titulo **Mustitanae in Numidia**, tributis universis tibi eodem tempore iuribus ac privilegiis et impositis singulis operibus ac munereibus quae sacri canones cum episcopi dignitate statio neque consociant necnon Auxiliaris Antistitis nominatione. Cum rite professionem rectae fidei pronuntiaveris ac iuramentum fidelitatis erga Nos Successoresque Nostros nuncupaveris, ordinationem episcopalem ad liturgica instituta suscipi a te licebit ubivis gentium. Interea te cohortamur ut vires tuas pastorales ad integro renoves ac evangelicum tuum apostolatus studium, unde iam non alicui parti sed toti communitati Archidioecesis Labacensis efficienter deservias posteros in annos maioraque tibi ante Divinum pastorem omnium bonorum Cuiusmodi merita cumules. Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die decimo tertio mensis Maii, anno Domini bis millesimo, Pontificatus Nostri vicesimo altero.

Joannes Paulus Ep.

Leonorius Corisquius Probid. Apst.

Škof Glavan v številkah

- 1943** – rojen v Soteski (16. oktobra) kot deseti od enajstih otrok družine *Pr' organistovih*
- 1961** – maturira na gimnaziji v Kranju
- 1966** – diplomira na Fakulteti za kemijo Univerze v Ljubljani, smer kemijska tehnologija, in se zaposli v tovarni Iskra v Žužemberku
- 1966** – jeseni odide na služenje vojaškega roka
- 1967** – se vpiše v ljubljansko bogoslovje
- 1972** – po rokah ljubljanskega škofa Jožefa Pogačnika prejme mašniško posvečenje; kot kaplan je poslan v župnijo Škofa Loka
- 1975** – ustanovi župnijo Suha in postane prvi župnik te župnije
- 1980** – izvoljen in imenovan za dekana škofjeloške dekanije (službo je opravljal še v letih 1985–1990 in 1997–2000); v tem času je bil tudi prodekan in član duhovniškega sveta ljubljanske nadškofije
- 1981** – imenovan za župnika župnije Stara Loka
- 1998–2005** – arhidiakon za Gorenjsko
- 1999** – papež Janez Pavel II. ga imenuje za prelata
- 2000** – papež Janez Pavel II. ga imenuje za ljubljanskega pomožnega škofa in naslovnega škofa Mustija v Numidiji; posvečen je bil 12. junija tega leta, za škofovsko geslo si je izbral: Kar koli vam poreče, storite!
- 2000–2005** – opravlja službo tajnika Škofijskega pastoralnega sveta

- 2004** – začasni upravitelj ljubljanske nadškofije (od aprila do decembra oziroma od odhoda nadškofa Franca Rodeta v Rim do imenovanja novega nadškofa Alojza Urana)
- 2006** – papež Benedikt XVI. ga ob ustanovitvi Škofije Novo mesto imenuje za prvega novomeškega škofa (umeščen 10. junija 2006)
- 2008** – obisk *Ad limina apostolorum* pri papežu Benediktu XVI.
- 2013** – imenovan na mesto apostolskega administratorja ljubljanske nadškofije (po odstopu nadškofa Antona Stresa), julija istega leta je izvoljen za predsednika Slovenske škofovske konference (do leta 2017)
- 2018** – 1. marca na obisku *Ad limina apostolorum* pri papežu Frančišku
- 2018** – oktobra, ob dopolnjenem 75. letu, v skladu s cerkvenimi predpisi papežu Frančišku ponudi odstop; papež odstop sprejme po treh letih
- 2021** – se upokoji, ko papež Frančišek 30. junija imenuje novega novomeškega škofa Andreja Sajeta

Iz nagovorov

V zadnjih tednih so me novinarji in drugi velikokrat spraševali o pastoralni viziji in glavnih nalogah nove škofije. V tem prehodnem obdobju ni bilo časa za načrtovanje in pisanje programov, zlasti še, ker bo glavne nosilce pastorage še treba poiskati. Eno pa vsi vemo: v Evropi, kjer krščanske družbe ni več, kot tudi v Škofiji Novo mesto, ne more biti prvenstvena naloga nič drugega kot nova evangelizacija, kakor nam jo je predložil in tolikokrat o njej govoril pokojni papež, božji služabnik Janez Pavel II., vizionar pastoralnih potreb v novem tisočletju. Nova evangelizacija mora biti nova po gorečnosti, nova po metodah, pristopu in izrazu. Nova po gorečnosti bo, kot nam je pred nekaj dnevi položil na srce p. Cantalamessa, če bomo vsi pastirji bolj živeli za Božjo slavo kot za svojo in če se bomo zavedali, da sveta ne bomo spreobrnili s svojimi modrimi besedami, ampak z močjo Duha. Samo človek, spremenjen in oblikovan po Kristusovi novi zapovedi, mora sprožiti spreobrnjenje srca v posameznikih in skupnostih.

(iz zahvale ob umestitvi)

Sveti Jožef je in ostane zgled poslušanja Boga in hoje za božjim klicem. Sveti Jožef nam je vsem, še posebej zakoncem in staršem v družinah, zgled vere – vere brez »če« in »toda«. Pomemben protestantski teolog iz prejšnjega stoletja, Karel Barth, je zato nekoč dejal, da če bi obstajalo v njegovi Cerkvi čaščenje svetnikov, potem bi moral biti sveti Jožef med prvimi v vrsti. In iz življenja tega velikega švicarskega teologa je znano, da je v zadnjih letih svojega življenja med vsakdanjim sprehodom skozi Basel vedno obiskal novo cerkev svetega Jožefa.

(Jožefovo, 2007)

Na začetku tretjega leta naše novomeške škofije bomo danes Marijino cerkev na Zaplazu razglasili za škofijsko romarsko svetišče.

Vse škofije imajo tako središče: Ljubljana Brezje, ki je hkrati narodno svetišče, Koper Sveto Goro, Maribor Ptujsko Goro. Tudi nova škofija v Celju je razglasila za tako svetišče Petrovče, Murska Sobota pa Turnišče.

Ni bilo lahko odločiti se, ob koliko starejših in tudi slavnih božjepotnih cerkvah, ki so na ozemlju naše mlade škofije: Žalostna gora pri Mokronogu, Tri Fare in Žeželj v Beli krajini, cerkev Marijinega rojstva na Trški gori in še nekatere Marijine cerkve so vsaj občasno priljubljene Marijine božjepotne cerkve.

A prevladalo je prepričanje, da škofija potrebuje tudi skupen kraj, kamor se lahko zatečemo k Mariji kot škofijska družina, ne da bi omalovaževali druge, prav tako milostne kraje, kjer je Bog skozi stoletja na Marijino priprošnjo delil milosti, kjer so se ljudje zatekali k božjemu usmiljenju, kjer so bolniki dobivali zdravje, žalostni tolažbo in utrujeni od preizkušenj in stisk dobivali novo moč za pot svetosti in zvesto službo Bogu. Marijina cerkev tukaj na Zaplazu je vendarle ena najbolj priljubljenih božjih poti. Poleg tega pa je to tudi največja cerkev, z lepim zunanjim prostorom za morebitna bolj množična srečanja.

Tu bomo prosili za velike škofijske potrebe. Osrednje škofijsko Marijino romarsko središče naj nas odslej povezuje in združuje, da bomo mogli izpolniti poslanstvo krajevne Cerkve.

(ob razglasitvi škofijskega svetišča, 2008)

Bratje in sestre, vi ste se odločili, da hočete biti oznanjevalci, da hočete ta Božji dar razdajati – z besedo in zgledom, saj danes ljudje in tudi mladi raje (ali pravzaprav samo) prisluhnejo oznanjevalcem, ki so hkrati pričevalci.

Morda vas skrbi Pavlova beseda: »Kako naj oznanjajo, če niso bili poslani?« Čeprav še nimate vsi določenega mesta za oznanjevanje, pa vas bo Cerkev rada sprejela, saj se čutijo vedno večje potrebe.

Štiri leta ste se pripravljali, celo več kakor učenci ob Jezusu. Danes boste dobili diplome, priznanja Cerkve, ki vsaj na neki način že vsebujejo poslanstvo – missio.

Cerkve se veseli vaše poglobitve v veri in vaše strokovne – katehetsko pastoralne usposobljenosti. Tudi vi se veselite. Iz Svetega pisma smo slišali: »Kako lepe so noge tistih, ki prinašajo veselo oznanilo o dobrem.« Večkrat pa se v spodbudo spomnite tudi besed preroka Daniela: »Pametni se bodo lesketali kakor sijaj neba in tisti, ki so mnoge poučili v pravičnosti, so kakor zvezde za vso večnost.«

(podelitev diplom KPŠ, 2008)

Krščanstvo je vera ljubezni, zato pa tudi pristnega veselja. Zavest, da nam je Bog blizu in nas ljubi, napolnjuje srce s srečo in veseljem. To veselje se poraja zlasti pri bogoslužju, ki je višek krščanskega življenja in se krepi tudi s petjem in glasbo.

Veliki glasbeniki so vedno govorili: »Če bi besede lahko povedale vse, bi glasbe ne bilo.« Ker pa ne morejo izraziti najglobljih doživetij veselja, navdušenja, sreče, najdemo od nekdaj v skoraj vseh kulturah in bogoslužjih tudi petje in glasbila, s katerimi človek izraža svoja najgloblja, tudi verska čustva in občutja.

Orgle pa tudi vzgajajo. Lepota orgelske glasbe je v sozvočju različnih piščali. Teh je v manjših orglah lahko nekaj tisoč, v največjih pa tudi deset do dvajset tisoč. Govorijo in vabijo nas k razumevanju edinosti, razumevanju in sodelovanju v družinah, župniji, škofiji in narodu.

Naj tudi naše nove orgle, ki bodo skupaj z obnovljeno omaro odslej v ponos stolne cerkve, še mnogo let razveseljujejo in dvigajo srca k Bogu.

(ob blagoslovu obnovljenih stolnih orgel, 2008)

Gnidovec je bil res velik molivec in častilec pred tabernakljem. Duhovniki so po njegovi smrti govorili: »Povsod se pozna, da ga ni več med nami, a najbolj se pozna v stolni cerkvi Srca Jezusovega v Skopju, kjer stoji pri oltarju mali klečalnik, ki je zdaj nezaseden.« Škof Gnidovec je preklečal na njem ne samo eno uro tedensko, ampak več ur na dan, kadar je bil doma.

Pred tabernakljem je dobival moč za delo v izredno težkih okoliščinah. Po zgledu apostola Pavla, ki je verjetno oznanjal tudi v južni Makedoniji, na ozemlju današnje skopske škofije, je mogel reči: »Zdaj se veselim, ko trpim za vas, ter s svoje strani dopolnujem v svojem mesu, kar primanjkuje Kristusovim bridkostim, in to v prid njegovemu telesu, ki je Cerkev.« (Kol 1,24) Ni čudno, da je ta veliki častilec Najsvetejšega na zadnji veliki četrtek leta 1938, pri krizmeni maši, svojim duhovnikom naročal: »Ne bom več dolgo med vami. Nekaj bi vam zato še rad povedal. Nekaj bi vam rad zapustil kot spomin nase: Bodite pobožni adoratorji. Vsak teden vsaj eno uro posvetite molitvi pred tabernakljem.«

(ob 70 letnici smrti J.F. Gnidovca)

Danes se kot škof krajevne novomeške Cerkve zahvaljujem Bogu za dar, ki ga predstavlja vsak izmed vas. Vaše življenje in navzočnost v škofiji predstavljata neprecenljivo pričevanjsko in apostolsko vrednost, čeprav je na zunaj včasih neopazna in jo pozna le Bog. Nimamo vpogleda v Božjo zakladnico, da bi znali oceniti, kako velik pomen ima vaše darovanje, ko prinašate sebe v molitvi v evharističnem češčenju in s pričevanjem ljubezni do bližnjega. Notranji žar ljubezni do Kristusa se na različne načine pretvarja v žar apostolske zavzetosti za potrebe, stiske in trpljenje človeka, ki išče smisel, mir, gotovost, notranjo radost in pravzaprav išče Kristusa.

Letošnji dan posvečenega življenja ima geslo: Vi ste sol, vi ste luč. Vsak kristjan, še toliko bolj posvečena oseba, je poklican k darovanju sebe, da postaja luč in sol; pričevalec luči, upanja, bleščeče lepote, ki se nenehno širi s spremenjenega obličja Jezusa Kristusa, tudi če je noč (kot pravi apostolsko pismo Posvečeno življenje).

(Dan posvečenega življenja, 2011)

Beseda skavt pomeni dobesedno »iskalec poti«. Skavt mora izbrati najboljšo stezo, izbrati najboljšo pot v vsakem položaju, zunaj na prostem, v taboru, na potepu in v vsakem trenutku svojega življenja. Ko moraš izbirati med več potmi in izbereš pravo, v srcu občutiš srečo. Kaj pa je potrebno, da izbereš pravo pot in greš na potepu v pravo smer? Kompas! Podobno je v življenje: če hočeš izbirati pravo pot in nadaljevati v pravo smer, potrebuješ nekakšen kompas. Kje najdeš ta kompas in kako ga uporabljaš?

Ustanovitelj skavtstva Baden-Powel je nekoč dejal: »Noben človek ne more biti resnično dober, če ne verjame v Boga in ni pokoren njegovim zakonom.« To je ta kompas za vse naše življenje: naša vera! Da ohranjaš pravo smer življenja, potrebuješ vero, prav tako kot potrebuješ kompas na potepu.

(ob 15-letnici skavtstva v Novem mestu)

Nekje sem bral tole misel: »*Samo ena nostalgija (domotožje) je dovoljena kristjanu, hrepenenje – nostalgija po nebesih.*« Ali kot je rekel sv. Avguštin: »Življenje kristjana je eno samo sveto hrepenenje po nebesih.« To domotožje posebej oživi za praznik vseh svetih. Gre za hrepenenje po lepšem in srečnejšem življenju, ki ga izražajo blagri iz Jezusovega Govora na gori. To težnjo lahko še močnejše čutimo v sedanjem času, ki pogosto ne poraja optimizma. Lahko bi rekli, da je november najbolj onstranski mesec, mesec nevidnega človeštva, mesec vseh svetih – med katere spadajo vsi, ki so umrli v prijateljskem odnosu z Bogom.

Občestvo svetnikov je ena od pomembnih verskih resnic, postavljena na isto raven kot vse druge v naši veroizpovedi. V tem občestvu gre za skrivnostno solidarnost, ki povezuje vse krščene, ki še potujemo po tem svetu, na drugi strani pa vse, ki so v nebesih, in vse v vicah – pričakujoče dokončnega odrešenja –, v eno samo velikansko božjo družino. Brez onstranskega obzorja bi bila krščanska vera brez upanja in smisla.

(Vsi sveti 2012)

Pred kratkim smo z vsem dostojanstvom pokopali v ljubljanski stolnici velikega trpina in nekrvavega mučenca škofa dr. Gregorija Rožmana in mu s tem vrnili pravico do groba v domači slovenski zemlji. Vrnitev v domovino naj spodbudi proces notranjega očiščenja za ves narod. Upamo, da bo to žarek v slovensko sivino zamer, neodpuščanja in hladnih medosebnih odnosov. Upamo in upravičeno pričakujemo, da bo njegov pokop, čeprav so mu nekateri nestrpni duhovni dediči komunizma nasprotovali, spodbudil vse, ki imajo oblast in so za to odgovorni, da bodo poskrbeli tudi za popravo krivic in civiliziran pokop žrtev medvojnih in povojnih pobojev. Na ta pokop še vedno čakamo in o spravi ne moremo govoriti, dokler se to ne realizira. Samo to bo dokaz, da se naša država hoče resno uvrstiti med države, ki spoštujejo osnovne civilizacijske norme in človekove pravice.

V domovini in marsikje na tujem se v začetku junija vsako leto s sočutjem spomnimo največje tragedije v naši slovenski zgodovini, množičnih izvensodnih nečloveških pobojev tisočev vojnih ujetnikov domobrancev, v glavnem mladih fantov in mož, pa tudi številnih civilistov, ki so se umaknili pred pričakovanim nasiljem revolucionarnih zmagovalcev. Vseh teh žrtev se ne spominjamo, ker bi v sebi gojili in razpihovali sovraštvo ali bi hoteli podaljševati spore v slovenskem narodu. Še manj, da bi mislili celo na kakršnokoli maščevanje. To bi bilo nezdržljivo z mašno daritvijo in nam mora biti kot kristjanom tuje. Vsi pa moramo vztrajno moliti, opozarjati in delati za to, da pridemo na vsak način do narodne sprave. Mi, ki smo spravljeni z Bogom po Jezusu Kristusu, moramo prvi odpustiti. Jezus nam je *zapustil zgled*, da bi hodili po njegovih stopinjah. To so stopinje odpuščanja. Samo po njih lahko pridemo v lepšo prihodnost našega naroda.

(Kočevski rog, 2013)

Odstop obeh nadškofov metropolitov še vedno boleče odmeva med škofi, duhovniki in verniki. Mnogi so se čutili poklicane, da iščejo krivce od posameznikov, voditeljev gospodarskih dejavnosti v Mariboru, do raznih znanih in skrivnostnih lobijev vseh vrst in barv. Značilno je že za nas Slovence, da nas skoraj vsak dogodek še bolj razdeli, še posebej pa tak kompleksen, kot je »mariborska« zgodba. Nadškofa, ki po njunih besedah nista edina in glavna krivca, smo občudovali, s kakšnim notranjim mirom in ponižnostjo sta sprejela nasvet o odstopu. Z ničimer nista prilivala olja na ogenj, nikogar obsojala, a vendar se je iz reakcij čutilo, da smo se ne le verniki, ampak tudi duhovniki razdelili na več skupin. Večina odločitev sicer sprejema, a doživlja odstopa kot veliko nesrečo za slovensko Cerkev. Druga skupina gleda na odstopa kot prenačljeno in prestrogo odločitev. Tretji pa menijo, da so tako dosledni ukrepi upravičeni, češ, naj Cerkev da zgled in pomete pred svojim pragom, da bo lahko prepričljiva »mater et magistra« evangeljskega nauka o moralni odgovornosti in evangeljske skromnosti.

A vendar ne moremo mirno mimo te razdeljenosti. Vsi zunanji napadi nasprotnikov Cerkve, ki izrabljajo naše napake za vedno hujše napade in poniževanja, ne morejo Cerkvi škodovati toliko kot naša notranja needinost. Nekdo je slikovito posrečeno dejal, da je zdaj naloga škofov, da držimo naše škofijske skupnosti za zapestje in stalno merimo njihov zdrav utrip in morebitne aritmije.

V času moje duhovniške in škofovske službe sem prišel do prepričanja: skupnost (škofijska, župnijska, redovna) ni šibka zaradi težkih problemov; temveč težki problemi nastajajo zato, ker je skupnost šibka. Za telo pravimo, da je zdravo, ne zato, ker ne bi bilo bakterij ali virusov, ki ga napadajo, temveč zato, ker ima protitelesa, ki mu omogočajo, da jih nevtralizira. Če neka krajevna Cerkev živi občestvenost, zmore premagati vsa nasprotovanja, ki izvirajo iz njene notranjosti ali iz preganjanja od zunaj.

(počitniška rekolekcija za duhovnike, 2013)

Glejmo na Cerkev kot na našo mater. Vsak od nas ljubi svojo mater, tudi če se z njo ne strinja vedno in povsod. Tudi takrat, ko jo kritiziram, tudi takrat, ko trpim zaradi njene šibkosti in slabosti. Pogosto pa se mi zdi, da mnogi, ki jo kritizirajo, Cerkve ne vidijo kot matere, temveč kot zlobno taščo. Kdor kritiko izvaja z zagrenjenostjo ali zmagoslavljem, tega ne vodi ljubezen. »Nihče ne more imeti Boga za Očeta, ki nima Cerkve za mater,« se glasi vedno veljavni temeljni izrek, ki ga je postavil že sv. Ciprijan iz Kartagine. Poskusimo Cerkev narediti boljše tako, da mi postajamo boljši. Naj sklenem.

Všeč mi je bila molitev Gregorja Čušina iz uvoda v knjižico *Naj te srečam, Gospod*. Takole pravi: »Naj te srečam, Gospod – v Cerkvi, ki ji po zakramentu krsta pripadam. Naj me ne bo sram te pripadnosti: kajti to je Cerkev apostolov, mučencev, pričevalcev. To je Cerkev velikih svetnikov. In Cerkev malih, skritih, nepoznanih. Cerkev mnogih, čigar svetništvo ostaja nepoznano in nepriznано. Daj, da me ne bo treba biti sram te pripadnosti. Naj me ne bo sram tudi in še zlasti zaradi slabosti voditeljev in pastirjev.«

(sveta maša ob godu sv. Tomaža, zavetnika TF, 2024)

Pred 23 leti smo s pridržanim trepetom in hkrati smelo in ponosno na drog pred parlamentom obesili slovensko zastavo, kot simbol, s katere smo zavestno odstranili rdečo zvezdo, kot simbol boja, revolucije, nasilja, ki smo ga doživljali zlasti po drugi svetovni vojni. Tisti večer je bil nepozaben trenutek uresničitve tisočletnih sanj in hrepenenj po svobodni in samostojni domovini, katere miroljubni program je v Zdravljici zapisal naš pesnik Prešeren, uglasbil pa Stanko Premrl, *regens cori* tu v ljubljanski stolnici. Sledila so mednarodna priznanja in vrstili so se uspehi na mnogih področjih, da nam jih je zavidala vsa bivša Jugoslavija in jih občudovala vsa Evropa. Pomladni veter je zavel v jadra našega »čolniča« in ga mladostno povedel celo na razsežna svetovna morja.

Danes, po toliko letih, našo barko, tako bi rekel Prešeren, močno premetavajo valovi globoke krize, a ne samo zaradi močno vznemirjenega svetovnega morja, temveč tudi zaradi samih ljudi na barki, ki se ne morejo sporazumeti, kam jo usmeriti, ali nazaj v egiptovsko sužnost ali proti pravi duhovni prostosti in vladavini prava.

V našo skupnost, naša srca vse bolj prodira občutek ogroženosti, apatičnosti in otožnosti; in namesto programskega sporočila Zdravljice, nam – če smo nekoliko pesniško navdahnjeni – navdaja misel sužnjev iz Verdijevega Nabucca: »*Splavaj misel na krilih letečih nad zelene ravni in bregove,*« ko so v veliki bolečini s pesmijo, ki je bila hkrati molitev, prosili Boga: »*Domovina nekdanje svobode, o spomini zgubljeni brez nad! Zlata harfa vsevidnih prerokov, le zakaj si tako onemela? Spet obudi svoj zven milih zvokov in zapoj mi o dneh, ki so šli!*«

Gospod, obudi v našem narodu željo po enotnosti, po pravi duhovni prostosti, po pravni in pravični državi za vse, ne le za privilegirance.

(sveta maša za domovino, 2014)

Sv. Mihael, zavetnik policistov, nastopa v Stari zavezi kot zaščitnik Božjega ljudstva. Sv. Mihael – ime pomeni: Kdo je kakor Bog? – se po pisanju Svetega pisma bori proti zlu, proti hudobnemu duhu in njegovim služabnikom. V tej borbi so angeli vedno zmagovalci. Sv. Mihael ima avtoriteto od Boga. On ga pošilja kot glasnika. On mu daje oblast in moč, da pomaga in brani ljudi. Zaradi tega je pred njim vsako zlo nemočno in obsojeno na poraz.

Spoštovane policistke in policisti. Vsak dan ste vključeni v ta boj proti zlu. Borite se za splošno dobro. Policist je po izvirnem pomenu grške besede politeja v službi ljudi, v kateri naj bi vsi politiki, sodniki, upravitelji, javni delavci služili skupnemu dobremu. Branili naj bi človekove pravice, spoštovanje človekovega dostojanstva, mir in pravičen napredek in jamčili za varnost v družbi, kar nam dokazujejo vsakodnevna jutranja poročila o dogajanju oziroma o vašem delu. Od sv. Mihaela se lahko naučimo, katere vrline bi morale krasiti vsakega policista: poštenje, hrabrost in moč, pospeševanje dobrega, omejevanje zla in pomoč v nesrečah, odločnost in nepodkupljivost napram tistim, ki povzročajo zlo in ogrožajo imetje in mir.

(sveta maša za policiste, 2019)

Praznik vnebohoda nam ne dovoljuje obupa. Uči nas, naj se dvignemo, naj vsaj malo dvignemo duhovno in človeško raven našega bivanja. V bogoslužju je zelo lepa molitev: »Pomagaj nam, da bomo ljubili to, kar nam zapoveduješ, in želeli to, kar nam obljubljaš, da bodo naša srca sredi dogodkov sveta zasidrana tam, kjer je resnična sreča.« Ustvarjeni smo za srečo; ustvarjeni smo za nebesa, ustvarjeni za raj.

Nebesa niso le lepe besede, ampak resničnost. Praznik vnebohoda nam ne dovoli, da bi dvomili. Praznični mašni slavospev naj nas spomni: »Z vnebohodom nas ni zapustil v naši človeški bedi, temveč daje udom svojega telesa upanje, da bomo prišli tja, kamor je odšel on, naša glava in začetek.«

Praznično sporočilo je po eni strani, da je naša prava domovina v nebesih, življenje z Bogom, kamor je odšlo že toliko naših sorodnikov in prijateljev, katerih spomin v nas blede, a vsi, ki so očisti, že pri Bogu živijo polno življenje. Po drugi strani pa nas Luka v Apostolskih delih opominja, naj ne stojimo in gledamo v nebo. Naj z oznanilom in življenjem pričujemo in poučimo vse narode in delamo dobra dela, dokler ne pride.

(na Vnebohodu, 2019)

Dr. Andrej Saje je zelo vsestransko razgledan strokovnjak za cerkveno pravo. Kot tajnik nadškofa Šuštarja je obiskal tudi mnoge župnije naše škofije, zato delno pozna svojo novo škofijo. Kot strokovnjak za cerkveno pravo, zlasti svoje ožje področje zakonsko in družinsko pravo bo lahko uspešno zastavil pastoralno družine in pripravo na zakon. Doslej je bil oficijal, vodja metropolitanskega sodišča v Ljubljani. Odkar vodimo škofje t. i. kratke ničnostne postopke za cerkvene zakone, bo z lahkoto vodil tudi te procese. Ker je še razmeroma mlad, ima pred sabo še dvajset najbolj ustvarjalnih let. Svoje vodenje in upravo novomeške škofije bo lahko na novo in dolgoročno uspešno zastavil. Če bo v čem potreboval mojo pomoč, mu bom vedno na razpolago, če mi bo Bog dal še kaj moči. Kakšen nasvet bi mu dal? Naj zaupa v milost, ki mu bo dana s polaganjem škofovih rok. Naj bodo vrata škofije vedno odprta za sobrate duhovnike, še zlasti, ker je večina duhovnikov starejših od njega in potrebujejo spodbudo in prijazno besedo. Naj jih ima rad in spoštuje njihovo delo.

(iz intervjuja ob imenovanju naslednika msgr. Andreja Sajeta)

Častitemu bratu
ANDREJU GLAVANU,
zaslužnemu novomeškemu škofu,

ob njegovem zlatomašnem jubileju iskreno čestitamo, spominjajoč se njegove rodovitne vneme, s katero je služil v prid vernemu občestvu ljubljanske in novomeške škofije. Spominjamo se tudi njegove službe pri Slovenski škofovski konferenci. Cenimo njegovo apostolsko skrbnost za čredo, ki jo je vodil z dejavno izkušnjo. Svojo službeno nalogo je opravljal z dušnopastirsko skrbnostjo. Božje ljudstvo je vodil z besedo in zgledom ljubezni Jezusa Kristusa, ko je vsem in vsakemu izpričeval zvesto ljubezen. Želimo mu vse najboljše! Podeljujemo naš apostolski blagoslov njemu in njegovim sorodnikom; in prosimo, naj moli za našo petrinsko službo.

V Rimu, pri sv. Janezu v Lateranu, 30. maja 2022.

Frančišek

VIRGINIS SERVUS ANDREAE
 PASTOR INGENUOSUS SAVIUS
 ET NOVAE VRBIS PRIMO
 IN INSIGNIBILAEUS ARGENTATO
 ANTIITALIS AC SANCTO
 CLERVS GRATE PLEQUE OFFERT

Služabniku Device, Andreju, prodornemu in milemu, Novega mesta prvemu pastirju,
 ob njegovem odličnem srebrnem škofovskem in svetem jubileju hvaležno in vdano podarja duhovščina.

Knjižico ob srebrnem škofovskem jubileju škofa msgr. Andreja Glavana je izdala Škofija Novo mesto.
 Novo mesto, 21. junij 2025.

